

Робътъ. (като излиза.)

Цезарю, цезарю! дано не доживѣешъ до довчера! Бутни ти само нашиятъ добаръ господарь!.. Ние не сме грѣци — ние ще да умѣемъ съ животътъ си да занлатимъ за нашиятъ благодѣтель! (Отива си.)

(Двама други робове, не отъ дунайцитѣ, отиватъ въ едно кѣише. Кремуций сѣди замисленъ.)

1-ятъ робъ.

Тоя варваринъ не обича грѣците за това, защото грѣците сѣ по-умни отъ другите народи. Приятелю Филоктетъ, ето случай да станемъ и ние хора! Ние сме сега свободни. Хайде да предадеме тоя дунаецъ!

2-ятъ робъ.

Добре, приятелю: — да го предадеме. (Излизатъ.)

Кремуций. (Самъ.)

Моята участь е рѣшена по напредъ. Нѣма спасение за оногова, когото сенатътъ иска да погуби. Тие само за очи ще да ма повикатъ на оправдание, а послѣ се пакъ ще да ма погубатъ. Да погина въ цвѣтътъ на годините си! Да не успѣя даже да испытamъ сладостта на животътъ, да погина тогава, когато насрѣща ми са усмихва слава и ма чѣка любовъ!.. Но защо ли са пакъ недовѣра на своите добри дунайци?.. Уви! — напраздна мисль. Мене ще да ма уловатъ, и краиятъ на моятъ животъ ще да са помрачи съ страхъ. Да послѣдвамъ примѣрътъ на Катона?.. (Замисля са.) Не! Да отмѣстиме на тиранинътъ съ неговътъ собственъ сѣдъ! Ако ма осѣдатъ — това ще да бѣде най-ужасно, най-неправосѣдно дѣло, което